

Z d ô v o d o v :

Najvyšší súd, preskúmajúc túto trestnú vec z úradnej povinnosti, sa presvedčil, že rozsudky oboch nižších súdov sú dotknuté zmätkom podľa § 385, č. 1 a) tr. p., pokiaľ obžalovaná bola uznaná vinnou prestupkom podľa § 43 tr. z. prest. Čin obžalovanej, o ktorý ide v tomto prípade, spočíval podľa obsahu rozsudkov nižších súdov v tom, že keď sa obžalovaná ako účastníčka demonštrácie dopustila výtržnosti a bola obvodným policajným inšpektorom vyzvaná, aby udala svoje meno, odoprela to urobiť. Nižšie súdy mylne videli v tomto čine obžalovanej skutkovú povahu prestupku podľa § 43 tr. z. prest. Podľa skutkových zistení nižších súdov išlo o zistenie mena obžalovanej, aby mohlo byť zavedené trestné pokračovanie proti nej, teda o výpoveď obvinenej v tom trestnom pokračovaní. V takomto prípade však v smysle § 135 tr. p. obvinený nesmie byť nútený k výpovedi. Odopretie výpovedi nie je v takomto prípade trestné a preto nižšie súdy zaviniли zmätok podľa § 385, č. 1 a) tr. p., pokiaľ uznali obžalovanú vinnou prestupkom podľa § 43 tr. z. prest. Ponevác zmätok bol v neprospech obžalovanej, bolo treba ho dbať z úradnej povinnosti v smysle posl. odst. § 385 tr. p.

Nižšie súdy podradily ten čin obžalovanej, že neuposlúchla výzvy obvodného policajného inšpektora, aby sa netlačila do dverí mestského domu, pod ustanovenie § 42 tr. z. prest., avšak pri tom prehliadly, že toto ustanovenie zákona predpokladá nariadenie úradu, kým policajný inšpektor nie je úradom a jeho výzva nie je nariadením úradu. Tento čin obžalovanej nemôže teda založiť skutkovú povahu prestupku podľa § 42 tr. z. prest. Avšak tento čin nie je beztrestný, lebo by zakladal sám o sebe skutkovú povahu prestupku podľa čl. 4, odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n., lebo obžalovaná sa vzoprela uposlúchnuť verejného orgánu. Výrok o kvalifikácii tohoto trestného činu je teda zmätočný v smysle § 385, č. 1 b) tr. p. Avšak v tomto prípade nemohol byť tento skutok podradený pod hore citované ustanovenie zákona, lebo neuposlúchnutie verejného orgánu bolo spáchané v súvislosti s ťažším trestným činom násillia proti orgánu vrchnosti, ktorý obžalovaná spáchala v tejže dobe proti polic. inšpektorovi V. ako verejnemu orgánu, takže išlo tu o jeden trestný čin odporu proti verejnemu orgánu. Ponevác zmätok bol v neprospech obžalovanej, najvyšší súd v smysle posl. odst. § 385 tr. p. z úradnej povinnosti zrušil rozsudky oboch nižších súdov vo výroku o kvalifikácii prestupku podľa § 42 tr. z. prest. a tento čin zahrnul pod skutkovú povahu prečinu podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL/1914.

Čís. 5658.

Konal-li súd hlavné pojednávanie a vyniesol rozsudok proti mladistvému obvinenému v neprítomnosti obhájcu (§ 44, odst. 2, § 47, odst. 3 zákona čis. 48/1931 Sb. z. a n.), zavinił zmätok podľa § 384, čis. 6 tr. p.

(Rozh. zo dňa 7. júla 1936, Zm III 80/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti R. Ď. a spol. pre zločin krádeže atď., zmätočnú sťažnosť obžalovaného J. K. odmietol, zmätočnú sťažnosť obžalovaného R. C. zamietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti uvedeného v § 384, č. 6 tr. p. zrušil dotyčne mladistvého obvineného J. H. rozsudky oboch nižších súdov aj s hlavným a odvolacím hlavným pojednávaním a nariadil nové hlavné pojednávanie dotyčne tohoto obvineného pred súdom mládeže v T.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásili obvinený mladistvý J. H. a obžalovaný R. C. zmätočnú sťažnosť »z dôvodov vysokej výmery trestu« a obžalovaný J. K. »čo do vysokého trestu« s žiadosťou o sníženie trestu.

Dotyčne obvineného mladistvého J. H. nezabýval sa najvyšší súd uplatňovanou zmätočnosťou, lebo preskúmajúc trestnú vec, presvedčil sa, že sa tu vyskytuje dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 6 tr. p., ktorého v smysle posledného odstavca cit. paragrafu treba dbať vždy z úradnej povinnosti.

Mladistvý J. H., narodený 1. júna 1920, bol obvinený z krádeží spáchaných v dobe od 2. novembra 1934 do 24. novembra 1934, tedy spáchaných v dobe, kedy nedokonal 18. rok svojho veku. Ponevác však mladistvý spáchal trestné činy spoločne s osobami staršími než osemnásť rokov, proti ktorým bola podaná obžaloba, bolo v smysle § 41, odst. 2 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. konané spoločné hlavné pojednávanie pred riadnym súdom.

Podľa predpisu § 41, odst. 3 cit. zák., koná-li sa spoločné hlavné pojednávanie pred súdom príslušným pre osobu staršiu než osemnásť rokov, má byť, pokiaľ ide o mladistvého, užité ustanovení trestného poriadku, ale s úchytkami v tomto odstavci uvedenými. Podľa § 47, odst. 3 cit. zák. uvedeného v § 41, odst. 3 cit. zák. neľze pod zmätočnosťou konať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obhájcu mladistvého a podľa § 44, odst. 2 cit. zák., nemá-li obhájcu, musí mu byť súdom ustanovený. Prítomnosť obhájcu mladistvého pri hlavnom pojednávaní bola tedy podľa zákona nezbytná. Tým, že súd prvej stolice konal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obhájcu mladistvého a na základe tohoto pojednávania vyniesol rozsudok, bola zavinená zmätočnosť podľa § 384, č. 6 tr. p. Ponevác vrchný súd tejto zmätočnosti nedbal, musel k nej prihliadnuť najvyšší súd.

Čís. 5659.

Ide o násilie proti orgánu vrchnosti v smysle § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, trhal-li vinník z rúk orgánu vrchnosti osobu, voči ktorej onen orgán konal právny výkon svojho povolania.

(Rozh. zo dňa 7. júla 1936, Zm IV 306/36.)